

El llegat de Joan Torras Viver

XAVIER MELLONI I RIBAS s.j.

El 5 de setembre va culminar la fecunda vida del pintor Joan Torras Viver. Tenia 92 anys d'edat. A més de deixar una família fermament arrelada en la fe, tal com es va mostrar el dia del seu funeral a la catedral-parròquia de Sant Feliu del Llobregat, al mateix lloc on va ser batejat, ha deixat també una obra pictòrica plena d'unció i de transparència evangèlica a moltes esglésies del nostre país. No només va ser autor d'un nombre molt considerable de teles, sinó que també va excel·lir en l'art dels frescos i dels vitralls.

És difícil anar a alguna església o santuari d'algun punt de Catalunya on no es trobi la seva petjada. El seu estil és inconfusible: senzill, curós i profund a la vegada, de composició clàssica i harmònica, amb un gran domini del dibuix, que es manifesta en l'anatomia de les figures, la qual cosa li va permetre donar vida a moltes escenes evangèliques i actituds humanes que no són fàcils de plasmar.

Home corpulent i de poques paraules, amb el pinzell va expressar la seva tendresa, la seva fe, els valors humans i espirituals que vivia i va aconseguir transmetre-ho als altres.

Provenia d'una saga d'artistes de Terrassa i diuen les cròniques que va començar a dibuixar des de molt petit. Després de formar-se a l'escola de belles arts a Barcelona, va tenir l'oportunitat de recórrer Europa durant dos anys per conèixer de primera mà les obres dels grans pintors europeus del passat. D'aquells anys es conserven

precioses pintures.

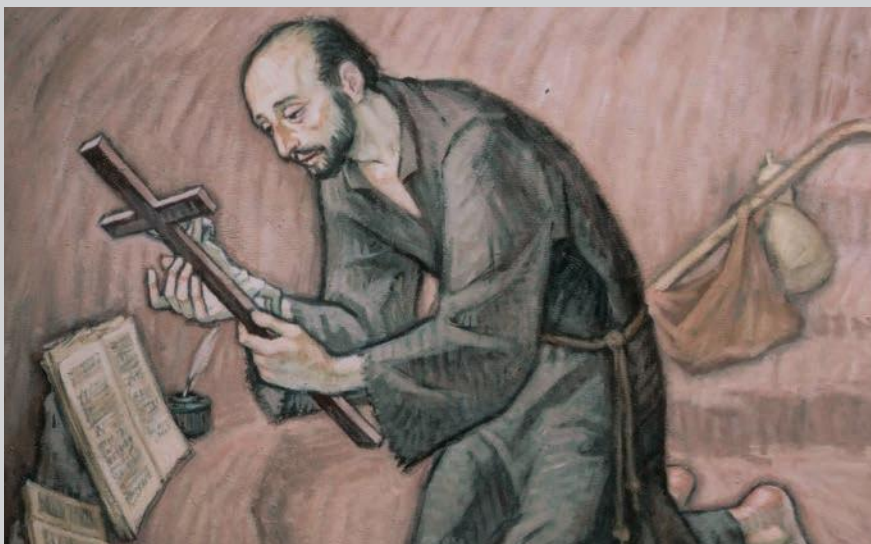
Però de seguida es va decantar per la pintura sacra. De veu en veu, els rectors de les parròquies del nostre país el cridaven per recrear les parets envellides de les seves esglésies o per donar contingut a les noves. El seu estil modern i clàssic a la vegada enfervoritza la mirada del poble senzill i asserena la mirada més interrogativa o problematitzada de les ments cultivades.

En contraposició a un cert hieratisme de les primeres obres, al llarg dels anys la seva pintura va guanyar en espontaneïtat, propi del mestre que va trobant el seu estil. Em remeto a dues obres de plena maduresa que tenim el privilegi de gaudir a la Cova de Manresa, totes dues fetes en la primera dècada del 2000 i de les quals van ser obsequiades pel pintor mateix com a fruit dels diversos Exercicis Espirituals que havia fet amb la seva dona a la Cova.

En les dues teles mostra sant Ignasi pregant. A través d'elles expressa l'ésser humà en actitud d'oració, una amb un aire més penitent i l'altra amb el cor totalment lliurat a Déu. Les dues transmeten el misteri de la pregària i són font d'inspiració per a molts exercitants. Ho va aconseguir no només gràcies al mestratge del seu pinzell, sinó per la vida interior que cultivava.

Escric aquestes paraules d'admiració i gratitud per la seva persona, per la seva vida i per la seva obra en nom de molts altres que podrien fer-ho amb moltes més coses i més valuoses que les que he pogut dir aquí.

Amb el pinzell
va expressar la seva
tendresa, la seva fe,
els valors humans
i espirituals
que vivia

Pintura de sant Ignasi pregant, que el pintor va donar a la Cova de Manresa.